

Om at blive pensionist...

For nylig blev jeg kontaktet af Frank Østergaard og spurgt om jeg ville skrive til Fransklærerforeningens "Seniornyt" om hvordan jeg lever som pensionist, og hvordan jeg har opfattet overgangen til seniorlivet.

Spændende opgave synes jeg, for det har jo tvunget mig til nogle overvejelser om mit liv - også tilbage i tiden, for pensionisttilværelsen i forhold til hvad.... 😊

Som mange pensionister bruger jeg meget tid på mine børnebørn...

Et arbejdsliv med mange skift..

Umiddelbart forestillede jeg mig ikke det store besvær ved overgangen. Mit arbejdsliv har været præget af en del skift hvor jeg nysgerrigt har kastet mig ud i nye udfordringer uden altid helt at vide hvor de ville føre mig hen. Skulle det samme ikke gælde pensionisttilværelsen? Ville jeg ikke få en frihed til at gøre ting der ikke tidligere havde været mulige, så længe jeg havde kræfterne..., winwin..? 😊

Jeg kunne gå på pension i 2015 hvor jeg blev 65, men ventede til 2019 fordi jeg havde mange spændende arbejdsopgaver som jeg følte udviklede mig. Da jeg gik af, havde jeg uafbrudt haft fast stilling i den danske gymnasieskole i 44 år, først på VUC i Ballerup, senere i Lyngby...

I 2010, tror jeg det var, skete et stort skift for mig . Jeg holdt op med at undervise i fransk! Det var en vanskelig beslutning, for mit arbejdsliv og undervisning har hele vejen været båret af en dybfølt kærlighed til og fascination af Frankrig og fransk sprog...

I en del år havde jeg primært undervist fransk a-niveau på enkeltfag på VUC Lyngby og havde på flere hold de samme elever år efter år. De havde læst alt hvad vi havde i bogkælderens. Pludseligt kunne vi på VUC ikke længere få tilskud til den form for sprogundervisning.

Selv om jeg tit fagligt måtte op at stå på tæer ("Skal vi ikke læse den nye Houellebecq" 😊), og at jeg nød denne faglige udfordring der holdt mig på dupperne, havde jeg længe overvejet at skifte til noget andet, noget der for mig var vigtigere end at undervise hovedsageligt midaldrende akademikere med stort personligt overskud. Hvis jeg skal være helt ærlig, var jeg også ved at være træt af aftenundervisning...

Nu kom anledningen. Vi var 10 fransklærere på Lyngby HF og VUC der skulle have timer, og hele aftenafdelingen blev så at sige lukket ned. Jeg har bifag i dansk og tilbød derfor at gå ind som dansk- og klasselærer på det toårige hf og i udbygningen af en afdeling for fjernundervisning. Nye udfordringer! - De sidste ni arbejdsår som danskunderviser underviste jeg således ikke i fransk (men beskæftigede mig med faget på anden vis).

Det var naturligt for mig at jeg med mine nye opgaver fokuserede på internetbaseret undervisning, diverse programmer og de nye e-bøger. I fjernundervisningen opbyggede jeg et system til læring, og mange af de erfaringer jeg fik, bragte jeg med over på det to-årige hf.

Hvordan kunne jeg få vores ikke altid særligt læsevante elever her til at forberede sig hensigtsmæssigt? Svaret for mig blev principper og metoder fra "flipped learning" som jeg kom til at gå meget op i, læste om og afprøvede. Arbejdet havde stor bevågenhed på min skole og mandede bl a ud i at jeg - og en gruppe andre lærere - i 2016 fik bevilget en uges kursus på universitetet i Bergen hvor de er langt fremme på dette område.

Glade undervisere fra Lyngby HF og VUC på efteruddannelse i Bergen

Så skete det! jeg gik på pension i 2019

Da jeg endelig i 2019 gik på pension, var spørgsmålet selvfølgelig "hvad så nu"?

I starten efter sommerferien i 2019 gik jeg hver dag op på mit arbejdsværelse, gik ind på skolens intranet og fulgte med i alt hvad der foregik. Undertiden ved indkaldelse til møder, tænkte jeg at jeg skulle med, for det her vidste jeg jo en masse om... 😊 - Pludselig en dag var jeg koblet af intranettet, og min arbejdsmail fungerede ikke længere. Nu var jeg for alvor pensionist, så...?

Jeg har altid været fascineret af oplevelser og input væk fra hverdagen, af anderledeshed, fremmede kulturer, af at mennesker griber tilværelsen an på en anden måde end jeg kender til, af at man kan mærke historiens vingesus, folks stolthed over deres tilværelse. Den fascination lå til grund for min oprindelige måske lidt romantiserede kærlighed til Frankrig. Senere har jeg rejst ganske meget andre steder - f.eks i Østen hvor jeg eksempelvis i Laos har mødt mennesker der lever i harmoni og er tilfredse med et enkelt liv uden på nogen måde at misunde vestlig materiel livsstil...

Kunne vi tage rejselivet op igen..? - Tjah.. - Vi havde i 2005 bygget et dejligt sommerhus som både vi og resten af familien havde haft stor glæde af. Min kone Regitze og jeg havde dog længe talt om at det var meget at have og holde to boliger og overvejede at sælge. En dag, da jeg var ude på en af mine løbeture i sommerhusområdet, hilste jeg som altid på to mænd som ofte stod og snakkede mens de luftede deres hunde. Den ene sagde til mig mens jeg løb forbi "er du ikke lidt sent på den i dag..."? Jeg blev rædselsslagen! Det stod mig pludseligt klart at mit nye pensionistliv ikke skulle sande til i små daglige rutiner. Jeg skulle ud og opleve mens jeg stadig havde kræfterne til det. Vi satte sommerhuset til salg og var så heldige at få det solgt rigtig godt.

Vi var selvfølgelig godt klar over at tiden med at rejse let rundt i verden var slut, vi måtte finde på noget andet: Salget af sommerhuset åbnede mulighed for at gennemføre en drøm jeg har haft i mange år, nemlig at købe en campingvogn, og vi havde pludselig råd til at købe en luksuøs én der bla havde centralvarme, internet og ikke mindst solceller, så vi var uafhængige af strøm. En bekvem rejseform. Men drømmen var også en udfordring for mig. Jeg måtte bla tage et trailerkørekort fordi vores vogntog vejede over 3.5 tons og lære at køre med sådan en fætter. Jeg tænkte dog at det var sundt for mig at gå til eksamen i min alder og stille krav til mig selv! Jeg har jo levet alle årene af at stille krav til andre... 😊

Her fricamper vi ved en flod i et naturområde i Sydslesvig

I 2023 har vi rejst med campingvognen i cirka 3 måneder (dog inklusive 4 uger i vores timeshare-lejlighed i Dole). Det meste af tiden i Frankrig som på mange måder ændrer sig voldsomt i disse år.

Konceptet er at vi finder et sted som vi gerne vil udforske, og så cykler vi rundt og ser og smager på egnen. Vi har anskaffet to el-foldecykler der sammenfoldet kan ligge i bilens bagagerum... Og det er blevet nemt at cykle i Frankrig, mange steder er gamle indfaldsveje til byerne, gamle jernbaner mv blevet ændret til motionsstier som man også må cykle på...

I 2024 har vi planlagt en campingtur til Bordeaux og Dordogne ud over Dole. Vi har ikke aftalt nogen bagkant, men tager hjem når vi synes. Desuden har vi planlagt tre uger i juli på en campingplads på Ærø. Her håber vi at få besøg af børn og børnebørn... Derudover har vi i tankerne at tage en tur næste år til Toscana. Vi får se...

Her cykler vi rundt ad små veje i det skønne Pays d'Auge i Normandiet...

Jeg er selvfølgelig klar over at pensionistlivet ikke bare er at holde evig ferie, og jeg nyder også meget at være i vores gamle hus i Helsingør hvor vi trods alt er det meste af tiden, jeg nyder samvær med familie og venner, herunder ikke mindst børnebørn hvor vi har en fast aftale med afhentning i børnehave...

Regitze og jeg gik på pension samtidig. Fra hele dagen at have forskellige aktiviteter og dagsordener, skulle vi nu finde ud af at tilbringe meget mere tid sammen. Det talte vi selvfølgelig om, vi skulle ikke som små hunde tulle rundt om benene på hinanden hele dagen, men fortsat fastholde vores individuelle aktiviteter og ikke mindst projekter. Det har vi været gode til synes jeg, også når vi har været af sted længere tid i campingvognen...

I 2021 blev jeg kontaktet af min gamle skole og spurgt om jeg ville være vikar i en periode for en kollega der havde fået stress. Det stod mig med det samme helt klart at det skulle jeg ikke ud i. Jeg var et andet sted nu i livet med andre prioriteter. Min tid i gymnasieskolen var forbi... Det gælder også arbejdet med flipped learning som jeg gik så meget op i. Jeg havde tanker om at skrive noget - og halve aftaler med kolleger om at prøve materialer af i deres klasser. Det er blevet til ingenting. Her ved siden af mig på skrivebordet ligger stadig en række bøger om emnet som jeg overhovedet ikke har rørt...

Til gengæld har jeg lavet en blog på **peterodel.com**. Her omtaler jeg og anmelder bøger og film/serier. Jeg er mere end nogensinde bidt af fiktion. Her i december ser jeg på Goodreads at jeg i 2023 har læst 37 romaner (heraf en del franske), (i øjeblikket er jeg vild med Valérie Perrin!) - Og jeg ser mange film og serier. Jeg har desuden haft den personlige glæde at min blog bliver set af ganske mange, og jeg har fået nogle aftaler med et par små forlag om at anmelde deres nyudgivelser. Ikke noget jeg tjener penge på, men sært tilfredsstillende for mig...

Løbeholdet i Dole. Min søn Kristian og jeg løber langs Canal-du Rhône-au-Rhin. Han har sin egen timeshare dernede.. Det er hyggeligt at løbe med Kristian, og jeg ved at det i min alder er vigtigt at holde sig i form...

Efterskrift..

Jeg skrev indledningsvis at mit arbejdsliv har været præget af mange skift. Overvejende har Frankrig og fransk sprog haft en central placering for mig, men derudover har jeg også beskæftiget mig med andet. Den ene opgave har hele vejen åbnet op for nye kontakter, nye muligheder...

Allerede da jeg var i pædagogikum, var det centralt for mig i franskundervisningen at prøve at skabe en autentisk fransk virkelighed i en dansk klasse. Jeg syntes at min egen franskundervisning havde været elitær - ikke mindst i gymnasiet. Vi havde lært hvad "dårlig samvittighed" hed på fransk, men ikke "skraldespand" eller "køkkenrulle". Jeg prøvede derfor forskellige metoder og aktiviteter af for at gøre sproget mere funktionelt til dagligt brug og vendte mig hurtigt mod levende billeder. Jeg blev glad for at undervise efter ikke mindst spillefilm (længe før internet og Youtube) og eksperimenterede med at arbejde med eksempelvis dramatisering i klasserne af enkeltscener. Dette arbejde medførte at jeg efter afsluttet pædagogikum i 1981 blev kontaktet af daværende fagkonsulent Kirsten Gersing der spurgte om jeg ville deltage i et team der skulle undervise på midtvejskurserne for

kandidater i fransk. Det blev indledningen til en spændende periode i mit liv. Jeg underviste med de samme kolleger på disse kurser jeg tror i 10 år. På formøder producerede vi under megen latter undervisningsmaterialer som vi efterfølgende prøvede af på kandidaterne og fik deres feedback til. En af de andre undervisere var nyligt afdøde Birte Dahlgreen som jeg udviklede et langvarigt og meget inspirerende samarbejde med. Jeg syntes vi supplerede hinanden så godt. Vi fik kontakt til forlag hvor vi udgav filmmanuskripter og en antologi - med forslag til aktiviteter, vi klippede/klistrede sammen med andre *Fransk Nyt* (ja, det gjorde man dengang!), vi hyggede os med arbejdet...

En af de største faglige oplevelser for mig skete mens Birte og jeg arbejdede med manuskriptet til Claude Millers film "*La petite voleuse*". Vi havde af Gyldendal fået lov til at bruge flere sider på at udarbejde filmiske arbejdsspørgsmål end tidligere. Nu blev vi kontaktet af instruktøren Claude Miller der spurgte om han måtte komme til Danmark og se hvordan vi arbejdede med hans film i klasserne. Han kom til Ballerup og sad i min klasse til en ganske almindelig undervisningstime hvor han var en yderst sympatisk og aktiv deltager i undervisningen med masser af forslag og et fantastisk humør... Han blev i landet nogle dage og nåede også et par gymnasier og et kursus for fransklærere. Personligt havde jeg ham med på Louisiana som han var vild med, og vi gik en lang tur sammen ved Furesøen hvor han fortalte om sit liv og sine film, ikke mindst sin fascination af kvinder, om at instruere kvinder, om som mand at skrive replikker til kvinder... Vi spiste frokost sammen på en restaurant ved Furesøen hvor han havde udbedt sig et udvalg af marinerede sild som han elskede...

Senere lykkedes det at få ham til at deltage en dag i Fransklærerforeningens Sèvres-kursus hvor jeg det år var leder. Deltagerne vil huske et veloplagt, humoristisk, charmerende oplæg om hans film og lidt om det franske filmmiljø. For mig personlig medførte kontakten at jeg fik et legat til et kursus på et universitet i Lyon hvor man netop arbejdede med sprogundervisning med scenisk udgangspunkt i billeder, videoer og situationer.

Mens jeg sad i Fransklærerforeningen bestyrelse, påtog jeg mig at forberede og gennemføre et kursus om acadierne i Canada - denne gang i samarbejde med Dorte Fristrup. Jeg rejste til det lille fransksprogede universitet i Moncton (Nouveau Brunswick) hvor jeg mødte en helt utrolig interesse for vores projekt. Jeg fik kontakt til en række undervisere og ikke mindst forfattere der alle var nærmest lidt benovede over vores interesse for acadisk sprog og kultur. De satte alle sejl til, og da en gruppe fransklærere senere tog på kursus derovre, havde de lavet et fantastisk program for os, ligesom vi blev overvældet af boggaver fra lokale forfattere.

Men jeg havde også andre jern i ilden. Jeg blev administrativ mellemlider på min skole hvilket betød at jeg i nogle år kun underviste et enkelt franskhold (og slet ikke dansk). Jeg blev også i en periode delvis frikøbt af Københavns Amt i et job der blev kaldt IT-ambassadør, en slags konsulentjob for amtets institutioner. Samtidig havde jeg oprettet et lille firma der tilbød kurser i pædagogisk anvendelse af internet og oplæg om fransk film bl a., ligesom jeg flirtede lidt med forlagsverdenen som konsulent for eventuelle udgivelser i fransk.

I 2003 skete der en sammenlægning af VUC'er i Københavns Amt. VUC Ballerup blev nedlagt, og jeg kom til Lyngby. I den anledning kom jeg tilbage som underviser på fuld tid, og det blev jeg rigtig glad for...

Til sidst vil jeg fortælle om en aktivitet som betød meget for mig gennem årene. I slutningen af 80'erne blev jeg kontaktet af en kollega på VUC i Helsingør Hardy Andersen som spurgte om jeg ville deltage i et studietursprojekt som han havde udviklet sammen med den herboende franskmand Evelyne Dumas og hendes mand Niels Johansen. Evelyne havde udarbejdet et netværk af kontakter i den lille by Les Vans i Ardèche hvor hun kendte Gud og hver mand. Projektet gik ud på at tage med kursister til Les Vans hvor de bl a en dag skulle være sammen med lokale der havde samme eller beslægtede jobs som dem selv: den danske sygeplejerske kom på besøg i et lægehus, sekretæren på rådhuset, folkeskolelæreren på en skole osv. Konceptet gik ud på at kursisterne en dag typisk to og to besøgte disse mennesker og om aftenen på fransk skrev en lille historie om deres besøg som de læste op for resten af gruppen. Men der var selvfølgelig også mange andre aktiviteter. Vi besøgte og interviewede bl a en eremitmunk på toppen af et bjerg, "soixante-huitards" der havde slået sig ned i en forladt landsby i en fjern dal, vi gik med naturvejleder i terrænet der kunne fortælle om alverdens planter, og hvordan de tidligere havde været anvendt...

Hardy og hans kone Anna brugte egnen til at udarbejde en række interessante videoer med interviews med mennesker om deres tilværelse i og omkring Les Vans, videoer som de på eget forlag udgav til brug i gymnasieskolen. Senere forlod Hardy VUC, men jeg fortsatte studieturene med andre kolleger og fik bl a kontakt til gymnasiet og nogle lærere i den nærliggende by Aubenas - men vi udnyttede også Evelynes evner til at skabe kontakter og åbne døre til at arrangere studieture andre steder i Frankrig...

Hardy og jeg fortsatte samarbejdet med bl a to bogudgivelser. I dag er vi begge på pension, og vi vandrer hver fredag sammen også med Hardys bror ca 10 - 15 km i skovene omkring Helsingør hvor vi ordner verdenssituationen... 😊